

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΖΗΤΕΙΝ ΚΑΙ ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ

ΤΗΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Τεία εῖδη ἀληθείας οὐασέλεγον οἱ Φιλόσοφοι· ἀλήθεια μεταφυσικῶν, ἀλήθεια λογικῶν, καὶ ἀλήθεια ήθικῶν.

Αλήθεια μεταφυσικὴ εἶναι ἐκείνη, καθ' λύ σῦνα πρᾶγμα ἔχει ὅλα ἐκεῖνα, ὅπερ αὐτάκνεν εἰς τὴν φύσιν των. Οὕτως ἀληθινὸς χρυσός, καὶ ἀληθινὸς ἄργυρος λέγεται ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει ὅλας τὰς ποιότητας, ὅπερ αὐτάκνεν εἰς τὴν φύσιν τῶν χρυσὸν καὶ τὸ ἄργυρον. Καπὲ τάτην τὴν τὴν τὸν πρᾶγματα εἶναι ἀληθινά, ἐπειδὴ ὅλα ἔχει τὰς ποιότητας, ὅπερ αὐτάκνεν εἰς τὴν φύσιν των, τὰτὸ στοιχεῖον ὅλα εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι. καὶ ὅπόταν λέγεται ὅτι τὸ πάντες πρᾶγμα εἶναι χρυσός, η ἄργυρος θεῖδης, τόπο δοὺ σημαίνει ὅτι τὸ πρᾶγμα δοὺ εἶναι καθ' ἑαυτὸν ἀληθινὸν, αλλὰ ὅτι θεῖδως ύπολαμβάνεται χρυσός, η ἄργυρος, ὅπόταν ἑαυτὸν καθ' ἑαυτὸν εἶναι αλλο τί.

Λογικὴ ἀλήθεια εἶναι ὅταν αἱ ἴδεαι καὶ αἱ κείσεις μας συμφωνῶν μὲ τὰ πρᾶγματα, εἰς τὰ ὅποια αὐτοφέρονται. Λογικὴ ἀλήθεια θέλει εἶναι, ὅπόταν λέγωμον φέρει πεῖν ὅτι ὁ κύκλος εἶναι στρογγυλός· καὶ λογικὸν Θεῦδος, ὅταν λέγωμον ὅτι εἶναι πεζάγωνος.

Η δέ ηθικὴ ἀλήθεια σωίσαται εἰς τὴν συμφωνίαν τῆς οὐασέσεων τῆς θυχῆς μὲ τὰς λέξεις καὶ τὰ κινήματα, δι' ᾧ ἐκφράζονται. Αλήθεια φέρει πεῖν λέ-

γει ἔκεῖνος, ὅπῃ δότοφαίνεται ὅτι ἔχαμδι ἔκεῖνο, ὅπῃ
ἀληθινὰ ἔχαμε· καὶ θύμεται ὅποιος αἴρεται ἔκεῖνο,
ὅπῃ ἔχαμδι, οὐδὲ ὁμολογεῖ ἔκεῖνο, ὅπῃ δοῦ ἔχαμε.

Περὶ τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας αἰλιθείας δοῦ
ἔχαμδι ναὶ ὄμιλόσωμδι ἐνταῦθα, ἀλλά μόνον τῷ
τῆς λογικῆς· καὶ ἐπειδὴ ως πρὸς τὴν λογικὴν α-
ληθείαν τῷ σφραγμάτῳ τοῦ ψυχή μας οὐ μπορεῖ ναὶ δι-
ρεθῇ εἰς τέσσαρας κατασάσεις, εἰς ἀγνοιαν δηλούστι,
ἀμφιβολίαν, απλῶν ψαύτην; καὶ βεβαιόπτα, οὐ
τέχνη ἀρα τῷ ζητεῖν καὶ γνώσκειν τὸν αληθείαν συ-
νισταται εἰς τὸ ναὶ διδαχῆν τὸν βόπον, διὸ οὐ αἴφαρε-
ται οὐδὲ αἱ γνοιαὶ καὶ αἱμφιβολία· εἰς τὸ ναὶ συμεώσῃ τὸς
χαρακτῆρας, ὅπῃ διατέλλεται τὸν απλῶν ψαύτην
τὸ τοῦ αληθινοῦ βεβαιόπτα· εἰς τὸ ναὶ δείξῃ τὸ
μέσα, διὸ οὐ οὐ μπορεῖ τινας ναὶ φθάσῃ εἰς τὴν πτ-
ῶσιν ψαύτην, οὐ εἰς τὴν βεβαιόπτα· καὶ εἰς τὸ
ναὶ δηλοποιήσῃ τὰς αἵτιας τῷ σφαλμάτῳ, δοῦ ναὶ οὐ μ-
πορεῖ τινας ναὶ τῷ δότοφοιγῇ.

Εἰς ὅλα ὅμως αὐτὰ δοῦ οὐ μπορεῖ ναὶ φθάσῃ οὐδὲ,
εἰμὶ μὲ τὴν χρῆσιν τῷ διωάμεων καὶ σκέργειων τούτης, καὶ
μὲ τὴν δηλίκησιν τῷ αὐτογκαίων ἐννοιῶν τὴν ιδεῶν.
Διὸ τότε πρὸ τῷ ναὶ ἐκθέσωμεν τὸν βόπον, καθ’ οὐ
πρέπει ναὶ ζητᾶται η αληθεία, εἶναι αὐτογκαῖον ναὶ
ἐξηγήσωμεν ποῖαι εἶναι αἱ διωάμεις καὶ σκέργειαι, οὐ-
πῃ πρέπει ναὶ μεταχειρεθῇ η τοῦ ψυχῆς εἰς αὐτῶν τὴν
ζητησιν, καὶ πῶς δοῦ τάτου διπλάκτα τὰς διαφόρες συ-
νοίας καὶ ιδεας, διτὸ τῶν σύγκεισιν τῷ οποίων πρὸς
τὰ ψαύτημά των προκύπτει η αληθεία.

Τ Μ Η Μ Α Α'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ

Τ Η Σ Ψ Τ Χ Η Σ.

Η ψυχή εἶναι ἔκεινη ή γάσια, ὅπου εἰς ἡμᾶς νοεῖ, καὶ η ὁποία θέλομέν δεῖξει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Μεταφυσικῆς, ὅπου φραγματίζεται καθ' αὐτὸν ψύχη ψυχῆς καὶ δῆλο τό ονομάζεται Φυχολογία, ὅττι εἶναι μία γάσια φύσει πνευματική, ταῦτ' εἶσι καθαρὰ, ἀπλῆ, αδιαιρετος, γάσιωδῶς διάφορος διπὸ τῶν ὄλων, η ὁποία γάσια συντεθειμένη ἐκ μερῶν, εἶναι πάτη αὐτοποιήσης ὅποιασδήποτε νοῆσεως.

Τρεῖς διώδημεις συστήθησαν κονότερον τὴν θεσέλλων εἰς τὴν ψυχήν, νῦν διλούντι, μηδὲν, καὶ βάλιστι. Λύπτη ὅμως η θεσέλλη δοὺ εἶναι ἀρκετὰ ἀκειβήσ. ἐπειδὴ δοὺ ψευλαμβάνει ὅλας τὰς διώδημεις, ὅπου φραγματικῶς θεσέλλουνται εἰς τὴν ψυχήν, αἱ ὁποῖαι εἶναι κυρίως πάντε, καὶ εἶναι, α. η διώδημις τὴν αἰδίνεθαι. β. η διώδημις τὴν σκέπτεθαι. γ. η διώδημις τὴν μεμνῆθαι. δ. η διώδημις τὴν βάλεθαι. καὶ έ. η διώδημις τὴν ἀνεργεῖν.

Εἰς τὴν παλαιὰν διαιρεσιν η διώδημις τὴν αἰδίνεθαι καὶ η τὴν σκέπτεθαι ψευλαμβάνονται εἰς μόνην τὴν τὸ νοὸς, κακῶς ὅμως. ἐπειδὴ αὐταὶ αἱ δύο διώδημεις εἶναι φράγματι καὶ φύσει διάφοροι η μία διπὸ τῶν ἀλλῶν (1). Ομοίως χαρακτηρίζεται εἰς τὴν βάλιστιν ψευλαμβάνονται η διώδημις τὴν βάλεθαι καὶ η τὴν

στερ-

(1) Η διώδημις τὴν αἰδίνεθαι εἶναι, κακῶς θέλομέν, ίδιη εἰς τὴν αρμόδιον τόπον τα, καθαρῶς παθητική, η δὲ τὴν σκέπτεθαι εἶναι τύπωντίσης ὅλη ἀνεργητική.

ἐπεργεῖν, αἱ ὅποιαι ἀπέχειν πολὺ οὐ μία δότο τὸ
ἄλικ.

Ἐκ τὸντίς οὐδὲν καί τὸ διανοεῖ-
σθαι, καθὼς καὶ οὐ τὸ αἴφαρεῖν, σωθέτειν, καὶ ανα-
λύειν τὰς ἴδεας, κτ. δοῦ φέπει νὰ διαταλέψῃ δότο
τὰς ἄλλας διωάμεις, τοὺς ὅποιαν ἀνταὶ εἶναι δητελέ-
σματα ἀμεσα, μήτε φέπει νὰ κάμιωμεν, καθὼς ὁ
Σπορχεύας, (Μεταφυσικ. Τόμ. Γ'. Μέρ. Α'.) μίαν
ξεχωριστὴν κλάσιν τῆς διωάμεως τὸ ὄρεγεδαι, οὐ δι-
ποτρέφεδαι, οὐ ὅποια κρέμαται ἀμέσως, καθὼς θέ-
λοιμοὶ ἴδη εἰς τὸν ἀρμόδιον τόπον τα, δότο τινὶ διωά-
μιν τὰ αἰδανεδαι.

Μία πλήρης αἰδίλυσις τὸ ἔρπα, καθ' ὃν ὅλαι αἴ-
ται αἱ διωάμεις αἰαπτύσονται ἀληλοδιαδόχως εἰς
τὸν αὐθαπτον, θέλει μᾶς δητοπλασίει εἰταῦθα
πολὺ δότο τινὶ χαροπεσίν μας. Ὅταν αἴφινομοὶ νὰ τὴν
κάμιωμεν εἰς τινὶ Φυχολογίαν, ὡς αὐτὸς εἶναι
κινέιως ο τόπος της, καὶ εἰταῦθα κάμιομοὶ μόνον μίαν
θητικόλαιον σημείωσιν, οὐ ὅποια ὄμως θέλει αρκέσει
εἰς σύκολωτέραν κατάληψιν τοῦτο εἴδης ριθησομένων εἰς
τὴν παρεῖσαν φραγματείαν τῆς Λογικῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς δωάμεως τῆς αὐθαίρεσται, τῆς σκέπτεσθαι, ἐν τῷ μεμρῆσθαι.

ΑΡΘΡΟΝ Α'.

Περὶ τῆς δωάμεως τῆς αὐθαίρεσται.

Η δωάμις τῆς αὐθαίρεσται εἶναι ἐκεῖνη, ὅπερ ἔχει ὁ αὐθωπός, καὶ μᾶλλον μὲν αὐτὸν ἔχειν ὅλα τὰ ζῶα νὰ νοιῶσθαν τὰς ποροσβόλας, ὅπερ γίνονται ἐξωθήσιν ἐπάνω εἰς τὴν λόγυτας. Αὐτοῖς μὲν ἐγκίνη, οὐ μὲν καντήσῃ τινας, νοιῶσθα, οὐτοις γνωστίζω ὅτι ἐγκίνησικα, οὐ ἐκαντήσικα. τοῦτο εἶναι παρόδηλον ὅτι τὸ νοιῶσθει καὶ σὰ πτηνὸν, καὶ σὰ ὄψαέλιον, καὶ σὰ σύπομον. Τὸν αὐτὸν ὅστις καὶ αὐτὸς καντᾷ, οὐδὲν τινας σὰ ξύλον, οὐ μίαν πτέραν, δεὶς διδύνει κάνεισα σπιρεῖον ὅτι σύοιωσαν, δεῖς δεὶς δείχνειν ὅτι αὐθαίρεσταν τίποτες.

Ἐκ τέτοιας πρόκυπτει η διαίρεσις τοῦ ὄντων εἰς δύο κλάσεις, εἰς αὐθαυτικὰ, οὐ μᾶλλον εἰπεῖν αὐθητικὰ (I), καὶ εἰς αὐτοίμητα. Οὐτανταν αὐθητικὰ ὀνομάζονται

(1) Αὐθαυτικὸν κυεῖσας λέγεται τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὅπερ αὐθαίρεται, οὐτοις ἔχει αὐθητικός, καὶ αὐθητικὸν ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει τὸν δύναμιν τῆς αὐθαίρεσται, καὶ εἶναι οἱ δύο ὄροι χειδὸν σιωπώνυμοι. Λαμβάνεται ὄμως κυεῖσας ὁ μὴ πρῶτος ἴδιαιτερον εἰς τὰ ηθικά, οἱ δὲ δεῖτερος αὐθητικόρως καὶ εἰς τὰ ηθικὰ καὶ εἰς τὰ σωματικά. Αὐθητοὺς δέ, ὅπερ αὐτισοιχεῖ εἰς τὸν ἴπαλικὸν λέξιν sensibile, (οὗτοις λαμβάνεται πάρα ποιὲς Ιταλοῖς αὐθητικόρως καὶ εἰς τὰς δύο προειρημένας σπιρασίας, καὶ εἰς τὸν ἥδη ρηθησομένων) σημαίνει πρᾶγμα, οπερικόπιτεν εἰς τὰς αὐθητικάς μαζί.

τὰ τὸ ζῷα, ἐπειδὴ αἰδάνονται, καὶ μᾶλιστα τὸ ἐ-
πίλοιπα πράγματα, ἐπειδὴ δὲ αἰδάρονται.

Η' ἀρχὴ, εἴτ' εἰν τὸ ὃν ἔκεινο, ὅπῃ εἰς ἡμᾶς αἰδά-
νοται, εἶναι οὐ φυχή· ἐπειδὴ τὸ σῶμα, καθὼς θέ-
λομένοις ιδῇ εἰς τὸν ἀρμόδιον τόπον τοῦ, δὲ αἰδάνεται
τίποτες· καὶ δῆλον τὸτε εἰς ὅλα τὰ αἰδητικὰ ὄντα γένο-
θέτω, ὅτι υφίσαται μία φυχὴ (οὐ όποια οὐδέτερης
θέλομένοις ιδῇ εἰς τὴν Φυχολογίαν πόσον ἔλλογος εἰ-
ναι), καὶ οὐομάζονται ὅλα ὄντα εὑμένη· οὕτως θαυ-
τίας τὰ αἰδάνοτα ὅλα οὐομάζονται αὐτή.

Η' αἰδητικής, δὲ εἶναι ἄλλο, εἰμὶ οὐ ιδία κίνησις,
εἴτ' εἰν τὸν σύνεργα τὰ αἰδάνεται· δέ τοι μία ὄσμη, ἔ-
νας χυμὸς, σῖας ἥχος, οὐ όποιαδήποτε ἄλλη προσβο-
λὴ, ὅπῃ οὐδελέσαντες οὐ φυχὴ, προξενεῖ μίαν
αἰδητικήν, οὐ σῖα αἰδητη. Η' διώματις τὰ αἰδάνεται
λέγεται αἰδητικότης. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο γ-
δετέρως τὸ αἰδητικόν.

Αἱ οὔξωτεραι προσβολαὶ δόπο παύτε οὐδὲς διαπορ-
θυμέονται εἰς τὴν φυχὴν, αἱ όποιαι οὐομάζονται
παύτε αἰδητικές, καὶ εἶναι οὐ σφριτικές, οὐ γεῦσις, οὐ
ἀκοή, οὐ ὄρασις, καὶ οὐ αἴφη. Τίνι βόπῳ ὅμως φθάνειν
εἰς τὴν φυχὴν δῆλον τοῦ παύτε αἰδητικέων αἱ προσβο-
λαὶ, δέ τοι εἶναι εὔκολον γὰρ τὸ οὐρίσωμα.

Η' Αἰνατομία μᾶς δείχνει, ὅτι δόπο τὸν ἐγκέφαλον,
δόπο τὸν προμήκη, καὶ δόπο τὸν γατιάσιον, οὐ αἰκανθώδη
μῆτελον, δίγαίνειν κάποιαι χορδαὶ, οὐ τήματα οὐομάζό-
μηνα νεῦρα, δόπο τὰ όποια ἄλλα μήτε ἐκτείνονται ἕως
εἰς τὰς μυκτῆρας (τὰ ράθιστα), ἄλλα δὲ ἕως εἰς
τὴν γλῶσσαν, ἄλλα ἕως εἰς τὰ ἀντία, καὶ ἄλλα ἕως
εἰς τὰ ὄμματα, καὶ ἄλλα διαιρέμηνα καὶ υποδιαιρέμηνα,
διαιρέματα εἰς ὅλον τὸ σῶμα.

Η' πεῖρα δόπο ἄλλο μέρος μᾶς δείχνει, ὅτι ὅπῃ
οὐδελεκτή, οὐ δεδῃρησθεῖσα κάνεια νεῦρον, τὸ μέλος
ἔκεινο, ὅπῃ μένει κάπω δόπο τὸν δεσμὸν, οὐ τὴν το-
μὴν, καὶ δέ τοι ἔχει κάρμην κοινωνίαν μὲ τὸν ἐγκέφα-
λον, οὐ μὲ τὰς ἄλλας προειρημένας τοιίας, (αἱ όποιαι

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΟΦΥΛΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τ4 Τμῆμα. Α'. Διωάμ. τῆς Φυχῆς.

εἶναι συνέχεια τῆς ἐγκεφάλου), ὅσον καὶ αὐτὸν πεποιηθεῖ, οὐ πληγὴ, οὐ καυδὴ, οὐ ἔερχιδη, δοῦλοι μεταβάνεται πλέον τίποτες.

Αἴποτε τότε συμάγεται, ὅτι μία σχέστευκή προσβολὴ, δῆλον νὰ προξενήσῃ αἰδημα τοις τηλεῖς φυχῆς, αὐτοῦ εἶναι νὰ διαπορθμεύσῃ περισσότερα δῆλον τοῦ νόσου τοὺς τὸν ἐγκέφαλον.

Πῶς ὅμως διαπορθμεύονται δῆλον νόσων, εἰς ποῖον μέρος τῆς ἐγκεφάλου πηγαίνουν, καὶ πότε πλέον, αἴφεται φθάσειν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, μὲν ποῖον βόπον μεταδίδονται εἰς τηλεῖς φυχῆς, αὐταὶ ὅλα εἶναι ζητήματα σκοτεινότατα (1).

Τα

---

(1) Οὕσον μὲν δῆλον τὸν βόπον, καθ' ὃν αἱφικιεύται δῆλον νόσοι τοὺς εἰς τὸν ἐγκέφαλον αἱ σχέστευκαι προσβολαι, δοξάζει πανότερον, ὅτι τότε γίνεται δῆλον μέσος σύνος ράσεώς λεπτοποίηται, τὸ ὅποιον θαυμάζεται ὅτι εἶναι μία διόρροια τοῦ καθαρωτέρων, καὶ πιθματωδεσέρων μερῶν τῆς αἵματος, καὶ βέρχει μέσος εἰς τὰ νεῦρα, δῆλον τὸ ὅποιον καὶ οὐραζεται χυμὸς νοσεκος, οὐ πινεῦμα ζωτικόν· κατεύνας ὅμως ἔως πόρχα δοῦλον προπόρεσε νὰ ιδῇ κακούς δεῖγμα βεβαίου τότε τῆς ράσεως.

Οὕσον δέ δῆλον τὸν τόπον, εἰς τὸν ὅποιον πηγαίνει, βόποις, δότο πολλῆς, ὅτι τὰ νεῦρα τὰ ὄπτικα λίγουν εἰς ἐκεῖνα πὲ μέρη τῆς ἐγκεφάλου, ὅπερ λέγονται θάλαμοι τῆς ὄπτικῶν νόσων. Οὐ Αἴρεται Βαρθολεμαῖος ὁ Ταφφόλιος διέσκοντας πόρχα νεωσὶ τὸν βόπον νὰ σερράποιη τὸν ἐγκέφαλον, καὶ νὰ προπορέσῃ γε τὸν αἱφικιεύμην δύνολωτερα, γομίζει, ὅτι ανεκάλυψε πῶς καὶ τὰ ὄσφρητικά νεῦρα λίγουν εἰς τὰ δύο τῷρων γυγείδει τῆς ἐγκεφάλου· τὰ ὄπτικα, εἰς τὸ τείτον γυγείδιον· τὰ αἰκενικά, εἰς τὰ πτυχώδη σωμάτια τῆς ἐγκεφάλου. Πρέπει ὅμως νὰ προσμένωμεν, ἔως ὅπερ νὰ τελειώσηται παλλίτερα τὰς αὔχιτις παραπτήσεις την, (αἱ ὅποιαι εἶναι αἴκινοι εἰς τηλεῖς αρχαίων των), καὶ νὰ τὰς κατινολογοῦσῃ.

Διὰ δέ τὸν βόπον, καθ' ὃν, αἴφεται φθάσειν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, μεταδίδονται εἰς τηλεῖς φυχῆς, δῆλοφοροι θεοδεσίεις ἐπενοίτησον δότο πολλάς· εἰς τηλεῖς Ψυχολογίδης ὅμως θέλομεν ίδιη πόσον μάταιας καί αἴκινοι εἶναι ὅλαι.

Οὕσοι δυσκολούσσονται εἰς τὰς διαφόρας ὄγκωσίας τῆς μερῶν τῆς

πετά αἰδίματα ὡς τόσον λαμβάνονται ἀλλα μὴ δῆλα
μέσα σύὸς μόνον εἴδες νόσων, καθὼς αἱ ὄσμαι δῆλα
τῷ ὄσφριτικῶν μόνον, οἱ ἥχοι δῆλα τῷ ἀκυτικῶν μό-
νον, καὶ τὰ χρώματα δῆλα μόνων τῷ ὄπτικῶν· ὅδοι οἱ
καθοῖ καὶ τυφλοὶ, εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἀκυτικὰ, ὃ
ὄπτικὰ νεῦρα, ἥθελον εἶναι βεβλαμμένα, ὃ ἀλλως
ἱμποδισμένα, δὲν ἔμπορον ποτὲ νὰ λάβουν αἰδίμα-
τον ἥχων, ἢ τῷ τῷ χρωμάτων.

Αλλα δέ πάλιν λαμβάνονται δῆλα μέσα τῇ αἰσθητέρων
εἰδῶν νόσων· καθὼς τὰ αἰδίματα τῆς αὐθῆς λαμβά-
νονται δῆλα μέσα ὅλων τῷ νόσῳ εἰκένων, ὅπερ δῆλα
χρήσιμα πολυπλασιάζονται ὑπὸ κάτω δύποτε τῷ ὅπι-
δερμίδα εἰς ὅλην τῷ ὅπιδερμάτια τῷ σώματος. Τὰ τὰ
θερμοὶ καὶ φυγεῖ λαμβάνονται ὅχι μόνον δῆλα μέσα
τῷ εἰρημένῳ νόσῳ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ δῆλα μέσα εἰκέ-
νων, ὅπερ ἐμβαίνειν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῷ σώμα-
τος. Τὰ τῆς ἱδονῆς καὶ ἀλγηδόνος λαμβάνονται γρικῶς
δῆλα κάθε εἴδους νόσων.

Εδῶ ὅμως πρέπει νὰ θεωρήσωμεν μὲ ποίας βαθ-
μοὺς αἱ σωματικαὶ προσβολαὶ φθάνουν εἰς τὸ νὰ προ-
έσπεισαν τὰ αἰδίματα εἰς τὴν φυχίαν· καὶ αὖ δέ εί-
σκονται καρμία ὄμοιότης αὐτομεταξὺ εἰς αὐτὲς καὶ εἰς
τὰς ποιότητας τῷ σωμάτων, δύποτε τὰ ὄποια προέρ-
χονται.

Εἰς τὰς παλαιοτέρας καιρὸς ὅποιος ἥθελε τοπῆ,
ὅτι ὁ κρύσταλλος (ὁ πάγος) δὲν εἶναι φυγεός, τὸ
πῦρ δὲν εἶναι θερμὸν, ὁ ἀργυρός (τὸ αστρίμον) δὲν
εἶναι λαβυρῖνθος, οἱ μίλτοις δὲν εἶναι ἐρυθρὰ, αὐτὸς βέ-
βαια ἥθελε γεμισθῆ ἡ βέλος, η αὐαίσητος· καὶ ὅμως
δὲν

ἔγκεφάλος, ὃπερ αἰσφέρονται εἰς τέτταν τῷ σημείωσιν καὶ ἀλλα,
αἱ αἰσχυνώσαν τὸ βιβλικέν τοῦ Χρυσοβελού τῷ Χίτῃ, ὃπερ τελεί-
ται εἰλικρινὶ εἰς Βιβλον, καὶ βοηθεῖται ὃπωσδι.

§6 Τμῆμα Α'. Διαάριθμος τῆς Φυχῆς.

Δεῖ εἶναι εἰς δὲλτων τῶν Φιλοσοφίαν κάμημά αὐλόθενα μήτε ἀπλάτερα, μήτε βεβαιοτέρα δότο ἀντιτίνει.

Οἳ ταν λέγωμαὶ ὅτι αἰδινόμενα εἰς κάντεα πρᾶγμα φυχόπιτα, ή θερμόπιτα· ὅτι ἐδοκιμάσαμεν ὄσμια, ή χυμόν· ὅτι μήκσαμεν ἥχον, ή εἴδομεν χεῶμα, τότε αὐδίμεσα εἰς ἔχεινο, ὅπερ εἶναι εἰς τὰ σώματα, δότο τὰ ὅποια προέρχονται αὐτὰ, καὶ εἰς τότο, ὅπερ εἶναι εἰς τῶν φυχῶν, δεῖ εἶναι μήτε παραμήκρα, μήτε κάμημά ὁμοιότης· καὶ μὲ αἰκενβῆ χυμολεξίαν ἡμιπορῷ ναὶ διπορασίσω, ὅτι αἱ ὄσμαι, οἱ χυμοί, οἱ ἥχοι, τὸ Θάλπος, τὸ Φύχος, τὰ χεῶματα, δεῖ εἶναι παντελῶς τέτοια καθὼς τὰ αἰδινόμενα, καὶ καθὼς κοινῶς νομίζονται ὅτι υφίσανται εἰς τὰ σώματα.

Η μόνη θεωρία τῆς ὄλικῆς ἐπερόπιτος, ὅπερ εἶναι μεταξὺ τῆς Φυχῆς καὶ τῶν σώματος, ἢτον ἀρκετὴ ναὶ μᾶς κάμην ναὶ γνωείσωμα, ὅτι μεταξὺ εἰς τὰ αἰδινόματα τῆς Φυχῆς, καὶ τὰς ποιότητας τῷ σωμάτῳ, δεῖ περέπει ναὶ ψωτερῆ κάμημά αὐαλογία, ή ὁμοιότης.

Οἳ ταν ὀσφραίνωμεν σῦνα ρόδον (τελαυτάφυλλον), έβαθμον μαζὶ μὲ τὸν αἴρα μέσα εἰς τὰς μικτῆράς μεταξὺ μικρότατα καὶ αδιαίρετα μόρια, ὅπερ αἰδινόπως σχετιμίζονται δότο αὐτό. Αὐτὰ τὰ μόρια πλήττουν τὰ ὀσφριτικὰ νεῦρα· τὰ νεῦρα διαβιβάζεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν προσβολῶν, ὅπερ ἐλαβον, καὶ τότε η Φυχὴ λαμβάνει, έποπτῷ ἀγνώστῳ ἀχει τῷ δε εἰσὶ ήμᾶς, τὸ αἰδινμα ἐκεῖνο, ὅπερ ὄνομαζεται ὄσμη.

Οἳ ταν γείωμεν σῦνα καρπὸν, τὰ ἄλατα, ὅπερ ἐκρύπτουνται μέσα εἰς αὐτὸν, πλήττουν μὲ πολλατοτέραν η ὄλιγωτέραν σφοδρόπιτα, καὶ τὸ διάφορον χῆμα τῷ μοσίων τᾶς, τὰς υειρώδεις ρόγας, ὅπερ εἶναι εἰς δέλτων τὴν γλῶσσαν. Αἱ ρόγαι, διὰ μέσα τῷ γείσικῶν νούρων, τῷ ὅποιων αὐταὶ εἶναι μέρη, διαπορθμούν τὴν προσβάλλυσαν κίνησιν, ὅπερ ἐλαβον, εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καὶ η Φυχὴ τότε αἰδινέται ἐκεῖνο, ὅπερ ὄνομαζεται χυμὸς ήδος, ή αἰδούς.

Οταν πλήγηται μία χορδὴ τῆς κιθάρας, ἢ σᾶς κῶδων (καμπαίχ), ὁ κλόνος (ἡ βεμέρα), ὅπερ τὰ μικρότατα μόγια των λαμβανόντων δόπο τινὰ πληξιν, μεταδίδεται δύσις εἰς τὸν θεῖον τοῦτον αἴρα, καὶ διὰ τὸν αἴρος πληθώνεται εἰς κύκλον αἰλιλύχες, παραμοίως καθὼς συμβαίγει εἰς τὸν νερὸν τεκάμφουν, ὅταν ρίψῃ τινὰς μίαν πέραν. Αφ' ἐπολυπλασιασθῆστως, ἢ ἐκτακτῇ ὁ κλόνος τὸν αἴρος, φθάνει εἰς τὸν αὐτὸν μὲν, πλήγει τὸ τύμπανον τὸ αὐτόν, καὶ κινεῖ τὸν ακεσικὸν νεύρον, τὸ ὅποιον διεβιβάζοντας τινὰ κίνησίν τοι εἰς τὸν εγκέφαλον, κάμνει νὰ διεγερθῇ εἰς τὸν θυχικὸν αἰδημα, ὅπερ λέγεται ἥχος.

Οταν δύγω μὲν τὸ χέρι μὲν σῶμα, τὸ ὅποιον ἔχει πῦρ σοιχειακὸν φεγγαστότερον δόπο ὅσον ἔχει τὸ χέρι μὲν, τὸ σῶμα μεταδίδει εἰς τὸ χέρι μὲν σῶμα μέρος τὸ πυρός τοῦ ἐπειδὴ τὸ σοιχεῖον τοῦτο ἔχει ἴσιωμα φυσικὸν νὰ βαίνεται εἰς ἰσοεαθμίαν (ι). αὐτὸν τὸ πῦρ αφ' ἐπειδὴ ἀνδρίσει ἔτζει διὰ μᾶς εἰς τὸ χέρι μὲν, κάμνει τὸ νεύρον τῆς χειρός μὲν νὰ λάβηται μίαν κίνησιν σφοδροτέραν· οὕτως ζευτίας αὐτὸν τὸ σῶμα, ὅπερ εὑλόφησε ἔχῃ ὀλιγωτέραν ποσότητα πυρός δόπο τὸ χέρι μὲν, τὸ χέρι μὲν δίδει εἰς αὐτὸν σῶμα μέρος δόπο τὸ ἐδικόν τοῦ, καὶ αὐτὸν ἡ αἴφνιδια ὀλιγόσθισις τὸ πυρός τῆς χειρός μὲ κάμνει τὸ νεύρον τῆς νὰ κινηθῇ μὲ κίνησιν μικροτέραν. Αὗται οἱ διάφοροι κινήσεις φθάνωντες εἰς τὸν

(ι) Ο' Βεργχάβιος ἐνόμισε, ὅτι τὸ πῦρ ἀρνιμόνιν καθ' ἕαυτὸν, τείνει νὰ διχαίητῇ θήσης κατὰ τὸ διαστήματα. Ο' Φραγκλῖνος καὶ ἄλλοι τεωτέροι Φυσικοὶ καὶ Χημικοὶ αἰσκάλυψαν, ὅτι τινὲς εὔσιψι ἵστα ὅγκος ρόφην ὀλιγωτέρην πεσότητα πυρός, καὶ ἄλλαι πεποτερεύονται· ἔγιναν ὅμως πολλαὶ ἔειδες εἰς τάχις τὰς ἔχατες γεύνες τῶν φύσεως τὸ πυρός καὶ τὸ θερμότητος. Ήμεῖς δὲ χωρὶς τὰ ἔμβωμά τοις αὐταῖς τὰς διαλέξεις, αἱ ὅποιαι πράξεις εἶναι ἀλλοτεραι τῆς θεωρίσεως μας, μεταχειρίζομεθα τὸν ἀρχαίον ὄνοματος τὸ πυρός, ὅτι τοῦτο εἶναι αὐτὸν τὸ πῦρ, καὶ καθ' ὅποιον γέρπον μετατίθεται δόπο σῶμα εἰς ἄλλο.

τὸν ἐγκέφαλον, ἐγείρεν εἰς τὴν Φυχὴν τὰ δύφορα αἰδήματα, ὅπερ μὲν δύφορα ὄνόματα ὄνομαζομένη Φυχόπτη, οὐδὲν δερμόπτη.

Τώρα ἃς ἴδεμεν τί δριότης, οὐδὲν αἰδογία εἶναι μεταξὺ εἰς ἐκεῖνο, ὅπερ ψήσαται εἰς αὐτὰ τὰ σῶματα, καὶ εἰς τότο, ὅπερ αἰδανθικό οὐ Φυχή μας. Εἰς τὸ ρόδον δὲν ψήσαται ἄλλο, εἰμι δικρότατα μόνα, ὅπερ αἱρυκίως σχετικίζονται δότο ἐκεῖνο. Εἰς τὸν παρπόν ὡσαύτως δὲν δίεσκεται ἄλλο, αὖτε ἄλλατα, τῷ σποιῶν τὰ μόεια εἶναι τοιάτα, οὐδὲν ἄλλοις χίματος. Εἰς τὴν χορδὴν τῆς κιθάρας, οὐδὲν τὸν κώδωνα δὲν ψήσαται αὖτε σῦνας κάποιος ἔρμος τῷ μείωντας. Εἰς τὸ σῶμα, ὅπερ εὐπλασίσαμεν, δὲν εἴναι ἄλλο, αὖτε μία ποσότης πυρὸς αὐλαγοτέρα, οὐδὲν ὀλιγωτέρα δότο ἐκείνῳ, ὅπερ εἶναι εἰς τὸ χέρι, ὅπερ πλισιάζει εἰς αὐτὸν, τὰ διποῖα αὐτὰ ὅλα καθεύδεις βλέπει σαφέσατα, ὅτι δὲν ἔχει μήτε ὅμοιον, μήτε κοινόν τι μὲν ἐκεῖνο, ὅπερ οὐ Φυχή καθ' ἑαυτὴν αἰδάνεται, καὶ ὅπερ ἡμεῖς κυρίως μὲν τὸ ὄνομα τῆς ὄσμῆς, τῆς χυμῆς, τῆς ἥχης, τῆς θάλπυγος, τῆς Φυχῆς ἐσωαθείσαμεν νὰ ὄνομαζωμενούμενοι.

Τὸ ἴδιον εἶναι καὶ δύο τὰ χρώματα· ἐπειδὴ πρὸ παύτων εἶναι βέβαιον ὅτι κάνεια σῶμα δὲν βλέπεται χρωματισμένον, αὐτὸν φωτιδῆ δότο τὸ φῶς. Αὖτε κάθε ἀκτὶς τὸ φωτὸς σύγκειται, καὶ τὸν Νόστοντα, δότο ἐπτὰ ἀκτῖνας μικροτέρας, αἱ διποῖαι παρασάννεν ἐπτὰ χρώματα δύφορα, ταῦτ' εἴσι τὸ ἐρυθρὸν, τὸ χυσοειδές, τὸ ὠχρὸν, τὸ πράσινον, τὸ κυανόν, τὸ πορφυρόν, καὶ τὸ ἰωδεῖς (ι). Αἴποτε αὐτὰς τὰς ἀκτῖ-

(ι) Τινὲς διῆχνείζονται, ὅτι τὰ φωτόγονα χρώματα εἶναι ὀλιγωτέρα δότο ἐπτὰ (Συγχραμμάτια θηλεκτικού, περὶ Επιστημῶν τεχνῶν. Μεδιόλ. Τόμ. ιο. σελ. 342. καὶ Τόμ. ιι. σελ. 117.) ζήτουν, τὰ διποῖα αὐτίσιμα εἰς ἄλλας γὰρ τὰ διεπέσσειν.

ἀκτῖνας, ὅταν προσβάλλεν εἰς τὴν ἐπιράνειαν τῇδε σωμάτων, ἀλλαὶ αὐτανακλῶνται, καὶ ἄλλα ρόφενται μέσα εἰς τὸ σῶμα. Εἴκεναι, ὅπεραί αὐτανακλῶνται, ἐμβαίνεν εἰς τὸ ὅμιλο, καὶ φαπεριῶνται τὰς ἔτεις χυμάτις τῆς ὄφθαλμος, τότε ἔστι τὸν ὑδατώδη, τὸν κρυσταλλώδη, καὶ τὸν ύγρωδην, πηγαίνεν καὶ πλήττεν τὸν ἀμφιβλητροειδῆ χιτῶνα, ὃ ὅποιος εἶναι μία ἔκφυσις, οὐ διπλαίσιτοσις τῷ οπτικῷ νεῦρῳ, υφασμάτιν ὡς αὐτὸν δίκτυον, (δότο τὸ ὅποιον καὶ ἐπανομάδη), καὶ φεύγεται τὸν μυχὸν τῆς ὄφθαλμος. Οὐ ἀμφιβλητροειδῆς χιτῶν μεταδίδει τὴν κίνησιν, ὅπεραί εἰλαβεν, εἰς τὸ οπτικὸν νεῦρον, αὐτὸν τὴν διαπορθμικήν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τότε ή τυχή, καὶ τὴν διάφορον κίνησιν, ὅπεραί εἰλαβεν ὁ ἐγκέφαλος, λαμβάνει τὸ αἷδημα εὗρος τοιάτε, οὐδὲς ἄλλοις γράμματος.

Καὶ αἱ πρὸς τὰ γράμματα ἐπαίω εἰς τὴν ἐπιράνειαν τῇδε σωμάτων τίποτες ἄλλο δεῦρού ὑφίσαται, εἰ μὴ μία κάποια φύσις καὶ διάθεσις μογίων ἐπιπτοῦσα νὰ θλάσῃ τὴν τάδε ακτῖνα τούτων ὑπερασπότερον, ἀλλὰ ἄλλων, τὸ ὅποιον τότε καθ' αὑτὰς βλέπει πόσον διαφρετικὸν εἶναι δότο τὸ αἷδημα τῶν γράμματος.

Ἄλλα μήτε ἥμπορεῖ πάλιν τινὰς νὰ εἰπῆ ὅτι τὰ γράμματα υφίσαται εἰς τὰς ακτῖνας τῆς φωτὸς, ἀγκαλλὰ καὶ ὄνομάζονται οὐ μία ἐρυθρὰ, οὐ ἄλλη ωχή, οὐ ἄλλη περάσιν, οὐ ισειδίς. ἐπειδὴ ὄνομάζονται μὲ τέτοια ὄνόματα, καθ' ὃ ἐπιπτοῦσαι νὰ ἐγείρεν τὸ αἷδημα τάττε μᾶλλον τῶν γράμματος, ἢ περ ἄλλα τινός· τότε ὅμως τὸ κάμνεν, ὅχι δέ τι ἔχεν τὸ γράμμα εἰς τὸν ἑαυτὸν τὰς, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μόρια, οὕτως ὡν σύγκειται κάθε μία, ἔχεν ἴσως, οὐ μᾶλλον εἰπεῖν πιθανῶς, διάφορον καὶ μέγεθος καὶ γένους, ὅπερ καὶ διαφορετικῶν κίνησιν προέχεν εἰς τὸν ἀμφιβλητροειδῆ χιτῶνα, καὶ εἰς τὸ οπτικὸν νεῦρον, μὲ τὴν ὄποιαν αὐτίσοτες, εἰς τὴν τυχὴν καὶ τὸ αἷδημα εὗρος διαφορετικῶν γράμματος.

Εἴ τοι δέ τις λοιπὸν πρέπει νὰ κάμνωμεν τὴν ἴδιαν

20 Τμῆμ. Α'. Διωάμ. τῆς Φυχῆς.

κείσιν φέρει ὅλων τῷ αἰδημάτῳ τῆς ὄσμῆς διλόνοτι, τῷ χυμῷ, τῷ ἥχῳ, τῷ θερμῷ, τῷ θύχῃ, φέρει πάντων λέγω τάτων φρέπει νὰ κάμνωμεν τινὲς ιδίαι κείσιν, ὅπερ κάμνει καθ' σᾶς εἰς τὰ αἰδημάτα τῆς ἕδουντος καὶ ἀλγηδόνος. Οὐ πόταν καυπέδω μὲ μίαν βελόνην, θέλω εἰπῆ, ναι, ὅτι οὐ βελόνη εἰσάδην αὐτία τῆς αἰλυηδόνος (τὸ πόνα), ὅπερ αἰδανθικα, διὸ θέλω ὄμως εἰπῆ ποτὲ, ὅτι οὐ πόνος οὐτοῦ εἰς τὴν βελόνην. Παρομοίως λοιπὸν καὶ αὐτῶς εἴς τὰ αἰδημάτα ποτε ἄλλο σῶμα. Σφεργήσῃ επαύω εἰς τὰ αἰδημάτα μας, καὶ μὲ κάμη νὰ λάβω τὸ αἰδημα μιᾶς ποιᾶς ὄσμης, οὐ χυμῷ, οὐ ἥχῳ, οὐ χειμάτος, θέλω εἰπῆ, ναι, ὅτι αὐτὸ τὸ σῶμα εἰσάδην αὐτίου τῷ αἰδημάτος μας (ἀγκαλὰ καὶ αὐτὴ εἶναι η πόρρω αὐτία, ἐπειδὴ η προσεχῆς αὐτία, η σύκαιεία εἰδὸς αἰδημάτος εἶναι η κίνησις τῆς ἐγκεφάλου), διὸ θέλω εἰπῆ ὄμως, ὅτι η ὄσμη, οὐ χυμὸς, οὐ ἥχος, τὸ χεῖμα υφίσαται εἰς τὸ σῶμα.

Μόλις ὅπερ τὰ αἰδημάτα αὐτὰ καθ' ἔαυτὰ εἶναι ὅλα μιᾶς φύσεως, ἐπειδὴ κυείως ἄλλο διὸ εἶναι, εἰ μὴ τόσαι θρεπτέεις τῆς Φυχῆς, μὲ ὅλον τότο συμφέρει νὰ θύῃ εἰς αὐτὰ μία θαυμολή, καὶ τὰ δύσφορα αποτελέσματα, ὅπερ προξενεῖν εἰ; ήμας.

Τινὲς ωτὸ τὰς προσβολὰς, καθὼς τῷ ὄσμῶν, τῷ χυμῶν, τῷ ἥχων, τῷ θάλπων, τῷ θύχες, καὶ τῷ ὄμοιών, μᾶς κάμνειν νὰ δοκιμάζωμεν μίαν ἐσωτερικὴν ἄλλοισιν οἵσιαν, η ἀπδῆ· ἄλλαι, καθὼς τῷ χειμάτων, καὶ τῷ χημάτων, μᾶς προσφέρειν μόνον μίαν σχέωτερικὴν ανθίσασιν.

Λοιπὸν τινὲς κίνησιν τῷ αἰδανθεῖσαι τινὲς ἐσωτερικὴν ἄλλοισιν τινὲς οἵσιαν, η ἀπδῆ, ήμεῖς θέλομεν τινὲς ὄνομάσει κυείως αἰδημα· καὶ τινὲς κίνησιν τῷ αἰδανθεῖσαι τινὲς σχέωτερικὴν ανθίσασιν, θέλομεν τινὲς καλέσει αὐτίλικτιν. Οὐταν λοιπὸν ὄσφραινώμεθα εἴς ρόδον, θέλομεν εἰπῆ, ὅτι λαμβανόμεν τὸ αἰδημα τῆς ὄσμῆς τα, καὶ ἔταν τὸ βλέπωμεν, θέλομεν εἰπῆ, ὅτι

ἔχομβι τινὶ αὐτίληψιν τὸ γεώματος καὶ τὸ χήματος
τις (1).

ΑΡΘΡΟΝ Β'.

Περὶ τῆς διωμέως τῆς σκέπτεως.

Οπόταν ἔχωμεν παρόντας εἰς τὸν ὕδιον καιρὸν πολλὰ αἰδίματα, ἢ πολλὰς αὐτίληψεις, οἱ φυχὴ δεῖχθολεῖται ὅποισις εἰς ὅλα, ἀλλὰ προσηλόνεται περισσότερον πότε εἰς σῦνα, καὶ πότε εἰς ἄλλο. Αὐτοί γωντας φέρειπτεῖν τὰς ὄφθαλμάς μας, ἔχομεν δέδους ἐμποροῦται μας σῦνα πλῆθος αὐτικειμένων, δεῖ τὰ κοιτάζομεν ὅμως ὅλα εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ τινὶ αὐτῶν σύντασιν, ἀλλὰ λαμβανόμενοι νὰ θεωρήσουμεν πότε σῦνα, καὶ πότε ἄλλο αὐτὸν μέρος.

Λοιπὸν αὐτὴν οὐδὲν οὐδὲν οἱ φυχὴ διαβίβει, ἐναχολεῖται ὕδιαιτερον εἰς τότο, οὐδὲ εἰς ἐκείνο τὸ πρᾶγμα, ὀνομάζεται προσοχή· καὶ ἐκείνη, καθὼν μεταφέρει ὡς σωειδήσει τὸν προσοχὴν διποτὸν σῦνα εἰς ἄλλο, λέγεται σκέψης. Η διωματικὴ λοιπὸν τὴ σκέπτεως δεῖ εἶναι ἄλλο, οὐδὲ ἐκείνη τὸ ὅπειρον ζεῖν όποιας εἰπεῖν, καὶ διελθυμένη ὡς σωειδήσει τινὶ προ-

(1) Δεὶ κάμνει ὅλοι οἱ Δεγκικόμενοι καὶ Μεταφυσικοὶ τάτισ τινὶ αἰκενβῆ διαβολεῖν μεταξὺ αἰδίματων, καὶ αὐτίληψεων. Πάλις ὅμως προχωρεῖτες εἰς τὰ ἐμπροστά, θέλομεν ἵδη πόσον εἴναι αὐχγκάκια. Θέλομεν δέξετε την προσέτι εἰς τὸν αρμάδιον τόπον τοῦ, καὶ τὸ διυσκολότατον ζήτημα περὶ τὴν ξέπλευσην, καθ' ὃν οἱ φυχὴ φθάνει δῆλον, αἰδίματαν νὰ γνωστοῦ τινὶ ὑπαρξίᾳ τῷ ἐκτὸς ημῶν αὐτῆς προχυμάτων.

Θέλομεν ἵδη τελος πάντων δῆλον ποίειν αἰτίαν μὲ δύματα, οἱ χυμοὶ, καὶ τὰ περιτταλόστικα προξενεῖν εἰς ημᾶς τὰ κυείως χειρούμενα αἰδίματα, καὶ τὰ γεώματα δέ την προξενεῖν ως τὰ πολλά, εκτὸν ἀπλᾶς αὐτίληψεις.

22 Τμῆμ. Α'. Διαμά. τῆς Φυχῆς.

φροσοχήω πότε εἰς αὐτὸν πρᾶγμα, καὶ πότε εἰς ἄλλο (1).

Η Φυχὴ πότε στρέφει τὴν φροσοχήν της εἰς τὸν ἑαυτόν της, θεωρῶσα ἐκεῖνο, ὅποιον ἑαυτῇ αἰδούσται, καὶ τότο μερικῶς τὸ ὄνομάζεν δημιροφίων, ἢ συστολῶν τῆς Φυχῆς ἑαυτή· καὶ πότε τὴν φύσιστρέφει εἰς τὸν ἔξω πρᾶγματα, θεωρῶν ταῦτα αὐτὰ μέρος καθ' αὑτά, καὶ μεταφέρων τὴν νόησίν της διποτὸν αὐτὰ εἰς ἄλλα, καὶ τόπον ἢν γένεται ὄνομάζεται σκέψις.

ΑΡΘΡΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς διαμεως τῆς μεμυθθαί.

Η διάμειρις τὴς μεμυθθαί, οἵτις λέγεται καὶ μυθική, οὔτεται κονότερον διάμειρις τὸ αὐτακαλεῖν τὰς ἀπερασμάτας ἴδεας. Εἶναι ὅμως αἰαγκαῖον νὰ φέρεται στοιχεῖον πάποικο πρᾶγματα θεραπεύων εἰς αὐτῶν, πὲ όποια δείχνει, ὅτι ὁ οὐεσμός της φέρεται νὰ πλατωθῇ καὶ νὰ ποιηθῇ φύσιστρον.

Α'. Λοιπὸν ὅπόταν ἐγώ εἶδον, καὶ ὡσφραύθηκα φέρειπτεν, αὐτὰ ρόδον, αἰδάνομαι, ὅτι καὶ αφ' ἧς ἀρθῆς ἐκ μέσου (αἰαμεγλαδῆ) τὸ ρόδον, οὐ μπορῶ νὰ σχεδιασθῶ καὶ τότε νὰ σοχάζωμαι τὸ χώματά τοῦ, καὶ τὸ χῆματά τοῦ, καὶ χωεὶς νὰ εἴναι πλέον ἐκεῖνο παρὸν, τὸ ὄποιον τόπος ἐργον ὁ Λάκιος τὸ ἀνόμαστε θεωρεῖαν.

Εὖδώλιος ἔτει τὸ ξέφορα, ὅποιον τὸ χώματος καὶ τὸ χῆματος αἰδανίνω φροσέτι εἰς τὸν νῦν μετὰ τὴν εἰκόνα, τὸν ὄποιαν οἱ παλαιοὶ Εὐλίκες τὴν ἀνόμαλα ἴδεαν· τῆς ὄσμης ὅμως δεὶ βλέπω καρμίαν

(1) Διαφόρες οὐεσμάτις ἔδωκαν τῆς σκέψεως, τὰς ὄποιας δέλαμψεν τὰς σκέψασεν εἰς τὴν Ψυχολογίαν, αὕτη δέλαμψεν ἴδια ὥστε καπνίσσην εἰς τὴν φροσοχήν.

μίαν εἰκόνα, ἀλλὰ μίαν ἀπλῶν σύνοιαν μόνον ἔχω, ὅτι τών αἰδανόνης. Πόδεν περιέρχεται αὐτὴ η φύ-
φορά, θέλομέν τὸ ίδιον εἰς τών Φυγολογίαν· ἀλλὰ κα-
θὼς τὰς ἐνεσώσας προσβολὰς τὰς διεσείλαμέν μά-
τέρω (Α"ρθρ. Α'). εἰς προσβολὰς προξειδόσας μίαν
ἔσωπεικην ἀλλοίωσιν ἥδουν, η ἀπίστας, ως εἶναι νί^{ΔΙΕΥΘΥΝΤΟ ΒΕΛΤΙΩΝ ΦΙΛΟΦΟΡΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΠΑΖΩΝ}
όσμαι, οἱ χυμοί, οἱ γάχοι, η Θερμότης, η Φυγότης,
καὶ τὰ ποιαῦτα, καὶ εἰς προσβολὰς προσφερότας μόνου
μίαν ἔξωπεικην αἴσθησιν, καθὼς τὰ χήματα καὶ
χάρματα· καὶ τών μὴ κίνησιν τῆς νοιάθεν αὐτῶν πίν
ἔσωπεικην ἀλλοίωσιν, τών ἥδεῖαν, η ἀπὸ των ἀνο-
μάσαμέν αἴδημα· τών δὲ τῆς νοιάθεν τών ἔξωπει-
κην αἴσθησιν πίν ανομάσαμέν αἰτίλιψιν· οὗτοι καὶ τὰς
προσβολὰς τὰς φυλαττομένας ἐν τῇ φυχῇ οἵτινες
θεωρίας, ἐκείνας μὲν, ὅπερ μᾶς προσφέρειν μίαν εἰ-
κόνα, καθὼς τὰ χάρματα καὶ χήματα, θέλομέν τὰς
ὄνομάσει ίδεῖας· καὶ ἐκείνας, οπερ δὲ μᾶς αἴσθησά-
ντεν εἰκόνα, ὅτι λογῆς εἶναι αἱ ὄσμαι, οἱ χυμοί, καὶ
τὰ αἴσθητά, θέλομέν τὰς ὄνομάσεις ἀπλῶς εὐ-
νοίας (ι).

Β'. Βλέπωντας πάλιν ἐκ δούτερης τὸ ρόδον, οὐχι μό-
νον ἔχω ἔξωπεικής πίν αἰτίλιψιν τῆς χάρματός τα,
καὶ τῆς χήματός τα, ἀλλὰ γνωρίζω ἀκόμη καὶ ὅτι τὸ εἰ-
δον καὶ ἀλλιν φοραὶ περιτίπερα, Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἔργον

καὶ-

(ι) Οἱ Λόκιοι μὲ τὸ ὄνομα τῆς ίδεῖας ἐννοοῦν τὴν ὅλην εἰ-
κῆνα, οἷς αἰχολόγην τὸν νῦν ὄπότεν νοῦ, εἰς τέρπον οἷς πειλαρ-
βάνει οὐχι μόνον τὰς ίδεῖας, καὶ τὰς τροπές, τοὺς αἰπεραστικῶν περιγρά-
ματων, ἀλλὰ ακόμη καὶ τὰς ἀλλοίωσεις καὶ τὰς παραστάσεις, οἷς προ-
ξενεῖται δότο τὰς ἐνεσώσας προσβολάς. Εἰς τών ίδιαν σύνοιαν με-
τεχνείαδησαν αὐτῶν τών φωναί οἱ πειλαρότεροι δότο τὰς Λογικό-
μένας καὶ Μεταφυσικές. Οὕτως αὖτις εἰς τὸν κόσμον τέχνην, η
τηνίκη, εἰς τών ἀποίαν η ἀκείβηκε, καὶ τὸ κύεστον τῷ ορῳ εἶναι
αἰκιναῖς, εἶναι η Λογική, καὶ Μεταφυσική· καὶ τοὺς συγχύσεων,
οἷς προτίθενται δότο τών καπάχησιν τῆς ίδεῖας ἐπει τακτῶς ἐκλη-
ρούνται, θέτοντες ιδιοὶ πολλὰς διαδείξαντες τὸν ἀρμόδιον τόπον τα.

24 Τμῆμ. Α'. Διώμ. τῆς Φυχῆς.

κοινότερον λέγεται αὐάρινος· ίμεῖς ὅμως θέλομεν τὸ ὄνομάσει κυριότερον αὐαγνώσειν (1).

Γ'. Καὶ ἀφ' ἣ μακρινθῆ πλείως δότο λόγον με τὸ ρόδον, καὶ σέξαλειφθῆ κάθε ίδεα τῷ χήματος, καὶ τὸ χώματος τῷ, καὶ κάθε σύνοια τῆς ὄσμῆς τῷ, πολλάκις συμβαίνει νὰ χνείσεν εἰς τὸν οὐρανόν με ή ίδεα τῷ χήματος καὶ τῷ χώματός τῷ, καὶ ή σύνοια τῆς ὄσμῆς τῷ τὸ ὄποιον τόπον έργον ίμεῖς θέλομεν τὸ ὄνομάσει κυριώτερον εἶναι αὐάρινον.

Δ'. Η Φυχὴ ἔχει ὅχι μόνον τὴν διώμην τῷ ναὶ ἔχῃ σέξ ύπαρχης ἐμφροδεῖ τῆς τὰς ίδεας, καὶ τὰς σύνοιας τῷ απερασμένων πραγμάτων καὶ τὴν πάξιν, ὅπερ ἐμέργησαν ἐπαίω εἰς τὰς αἰδήσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκείνης ἀκόμη τῷ νὰ σύνη πολλὰς ὄμοις, καὶ νὰ τὰς συζεύγημη θέφορως καὶ τὴν πάξιν αἱρέσκειαν τῆς, τὴν ὅποιαν διώμην τὴν θάσειλαν μὲ τὸ ὄνομα φαντασίαν. Κατὰ τὸν τὸν βόπον ἐπλασαν οἱ Ποιηταὶ τὰς Σατύρες, τὰς Κενταύρες, τὸν Πίγασον, τὸν Χίμαιραν, καὶ τὴν Σφίγκα. Ωτῶς ίμεῖς χηματίζομεν τὰς ίδεας μιᾶς μάχης, μιᾶς πυρκαϊᾶς, μιᾶς ναυαγίας ἀκόμη πρὸ τῷ νὰ τὰ ίδειμεν.

Περὶ πολλῶν τάπων θέλομεν ὄμιλόσει θάκεκεμένως εἰς ἄλλο μέρος. Ως τόσον ίμπορεῖμεν πώρα μῇ τὰς θεῶν πρήσεις αὐτὰς, νὰ ὀρίσωμεν τὴν μυήμεν, ὅτι εἴναι διώμης Φυχῆς τὸ κατέχειν, καὶ ἔχειν ἐκ νέων ἐμφροδεῖ τῆς, καὶ αὐαγνώσειν τὰς ίδεας καὶ σύνοιας τῷ απερασμένων πραγμάτων.

Τὸ νὰ τὰς κατέχῃ αὐτήν εἰς τὴν θεωρίαν· τὸ νὰ τὰς ἔχῃ ἐκ νέων ἐμφροδεῖ τῆς, αὐτήν εἰς τὴν αὐάρινον· Λέγουμεν νὰ τὰς ἔχῃ ἐκ νέων ἐμφροδεῖ τῆς, καὶ ὅχι νὰ τὰς αὐακαλῇ· ἐπειδὴ ή αὐάρινος δοὺ εἰ-

ναε

(1) Με τὸ ίδιον ὄνομα τὸ ὄνομάζεν καὶ οἱ δύο πειθμοι Μεταφυσικοὶ Μάκυρ, καὶ Στορχεάς.

ται μόνον ἔκείνων, ὅπῃ αἰακαλῶνται δὴ τότο, καὶ μὲ
θέλημά μας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἔκείνων, ὅπῃ ἐγείρου-
ται αἴφ' ἑαυτῷ, χωρὶς τῶν εδικλῶν μας Θέλησιν, καὶ
αὐτοκλησιν· τὸ δέ νὰ τὰς αἰαγνωεῖςη αἰήκει εἰς ἔκει-
νο, ὅπῃ ὠνομάσαμεν αἰαγνώρεσιν. Ή δὲ φαντασία,
καθ' ὃ συνίσταται εἰς τὸ νὰ σύνηθι θάφόργες ἰδέας,
καὶ νὰ χηματίζῃ διποὺς αὐτὸς νέας συνθέτες, μὲν οὐν
ὅπῃ ἥρηται διπὸς τῶν μηνύμων, ἐπειδὴ χωρὶς αὐτῶν
δοὺς οὐ πορεῖ νὰ κάμη τίποτες, μὲν οὐν τότο περέπει
νὰ θεωρῆται τράγμα θάφορον διπὸς αὐτῶν.